

250,- Ft

Mindig szendlyes írók műveltem. Én-kivételéseimben — jellemeik meg
lár azúf kakasokéi övegükéit — bizonytalanodó vált világunk vol-
kánja eszegeti flortját. Vagy ha úgy tessék: az alapítók kétségessé tett em-
ber kiált belőlük. Az álruhában az ember őszintébb, mint hétköznapi ö-
sziakéban, vesztélyesnéből is nyíltabbon való. Esetet ismeretemen újra
Arany László hűbét, Höllele Baláson.

Az emberiséget a 21. században fenyegető modern háborúság elleni
védelmet az itt olvasható versek. Az olvasók persze jogosan kértek szá-
mon tőlük azokat a jelzéseket, amelyek az alapító kijáratainak távoli lé-
nyét villantják fel. Haold feleltek nekik ezúttal az én Höllele Baláson
szavával, előtérben optimizmus nélkül:

Hé, bele, Baláson,

Locust ad isten,

Ha fohyagszóják,

Út ti ízes iten.

Simor András

SIMOR ANDRÁS

Ez vagyok én

VERSEK

Z-füzetek/93

SIMOR ANDRÁS

Ez vagyok én

VERSEK

BUDAPEST

Z-füzetek/93

**Sorozatszerkesztő:
SIMOR ANDRÁS**

**Tipográfia:
DOMJÁN ISTVÁN**

©: Simor András

Mindig személyes lírát műveltem. Én-kivetítéseimben –jelenjek meg bár zord kakasszéki öregúrként – bizonytalanná vált világunk vulkánja eregeti füstjét. Vagy ha úgy tetszik: az alagútba kényszerített ember kiált belőlük. Az álruhában az ember őszintébb, mint hétköznapi öltözékében, veszélyérzetéről is nyíltabban vall. Ezért teremtettem újra Arany László hőjét, Húbele Balázst.

Az emberiséget a 21. században fenyegető modern barbárság elleni vádiratok az itt olvasható versek. Az olvasók persze jogosan kérik számon tőlem azokat a jelzéseket, amelyek az alagút kijáratának távoli fényét villantják fel. Hadd feleljek nekik ezúttal az én Húbele Balázssom szavával, délibábos optimizmus nélkül:

*Hű, bele, Balázs,
Lovat ad isten,
Ha fölnyer géljük,
Út is lesz itten.*

Simor András

Letölthető:

[\[PDF formátumban \]](#) [\[EPUB formátumban \]](#)

ELKOPOTT AZ ÁLRUHÁM

Fintorgó önarckép

Orvosilag igazolt, Hogy baloldalt
nagyobb a szívem, erre vagyok büszke,
ám ha beleakad valami tüske,
földobhatom a talpamat maholnap.

Közhelyek pállott vizével locsolnak,
amíg lángomnak nem marad, csak üszke.
Éji álmomból hiányzik egy rüfke,
ki megengedné, hogy beléhatoljak.

Vékonyodik a lábom és a vékonyom,
lépteim nyoma mintha volna ráknyom.
Mérgecs halottak hívnak odatúlra.

Undorítónak képzelem a vén kort,
és attól félek, hogy nem leszek szép holt,
mikor szívem a ketyegést megunja.

José Marti modorában, anginás roham után

Vakmerőn kell élni, mint Jósé Marti
Vakmerő Óriása, aki hitte:
El még emberi lélek itt a földön!,
és hirdette, az élet szabadon jó,
ha nem szabad, nem jó a szerelem se.
Ezért háborog és gyúl ki ma versem,
bár nem szalad át a gyöngéd síkságon,
és parfümös palotákat se önt el
lávájával merész hasonlatoknak,
csak dokumentumot hagy életemről,
és tudómról, melynek sebe nem látszik,
hiszen ügyes izotópok befestik,
de tátong benne láthatatlanul, mert
kevés örömet lélegez magába.
Vonítanék, mert nem szeretem kínom,
bajaim se tartom nemesi pajzsak.
Halak tátognak rám, ki nem vagyok hal,
és bálna se, kicsiny rákokkal élő,
csak a világ lett víz nélküli óriás
óceán, hol rabnépek, mint hült testek
húznak-vonsznak sötét terhet magukkal.
Saramago vakjait látom itten,
de nem látom, mikor és mért tűnik majd
szemükről fehér vakság, nap nem ad fényt,
sem fa árnyat, ezt látom, és nem többet.
Ó, drága Óriás, adj egy parányit
vakmerőséged balzsamából, göggel
tudjam utálni utálnivalóim,
megvetni mindent, ami megvetendő
a mindig élő élet érdekében,
és úgy írjam a verset, mint rémült ló
nézi kiszáradt fáknak rejtekéről
farkas fogát, farkas karmát, a rémet,
vagy mint ökör a tört, mit belédöfnek,
magam megadva, és meg mégsem adva,
a jármon állva vakmerőn üzenjek.

Szonett Kubáról, a hazáról és a félelemről

A néppel teli buszra gondolok,
hová mindig fölfért még valaki,
miközben itt egy férfi acsarog,
és már-már a helyemről túrna ki.
A „van itt hely!” vidám autóbusza,
melyen többé sohasem utazom,
álom-végállomás, szabad Kuba,
Guanabo, Vedado és Malecón.
Szerte nézek, s hazámat nem lelem,
utcán, téren kokárdás honfibú.
Születőben hajdani félelem,
mint vakondé, ki föld alól kibú,
és fejére csap a gyilkos lapát,
nincs otthona, hol elrejtse magát.

Azt mondják

Feledjek el, azt mondják,
mindent, visszamenőleg,
és ne lássam a múltat,
csak letarolt mezőnek,

Kubát, ahol a pálmák
a kő alól kinőnek,
a vietnami lányt, ki
azt leste, mikor jönnek

gépmadarak az égen,
Roquét, akit megöltek,
az Öreget, ki élőn
világát őrző tölgy lett,

azt mondják, ne beszéljek,
őrölük szót se többet,
és feledjek el mindent,
mindent, visszamenőleg.

Húzódjak meg, mint Jónás
árnyékában a töknek,
az Úr haragja nélkül,
míg életemre pöknek

gyilkosok és ficsúrok,

kik jönnek, egyre jönnek,
olyanok, mint a pókok,
halálos hálót szőnek.

Érezzem, hová dobnak,
ölelését a rögnek,
ne legyek, azt akarják,
irgalmat könyörögjek.

Apámra gondolva

Köpködött, nem is ritkán,
botjával hadonászott,
ő leszek, ha megérem
én is az aggastyánkort.

„Mózes lehetett ily vén
- mondom majd a fiának
húszszor is – bekaufoltál
velem, kivel kihalnak

a dinoszauruszok mind,
én valék az utolsó.”
Aztán eltörök, mint egy
kútra igyekvő korsó.

Vénember éneke

Altassatok el, mint öreg kutyát
vagy macskát szokás, mert nem élet ez,
a vénembernek csak aludni jó,
hiszen nyomorúságra ébredez.

A nők se néznek rá régóta már,
megint maszturbál, mint sápadt kamasz,
lakásában ügyetlen kutogat,
amit nem talál, az kéne, csak az.

Nincs dolga több, a semmibe mered,
honnán visszanéz rá az agyhalál.
Altassatok el, mint öreg kutyát,
ki nem ugat, és kedvetlen zabál.

Ádám végrendelkezik

Játszik a Vén a kertben,
ültet sokféle fákát,
tekintetünkre kedvest
és eledelre jókat.

Nekünk semmit sem monda
a fák természetéről,
míg lubickoltunk ottan
az édes folyóvízben,

mely négy ágra szakadva
öntözgeté a kertet,
Pison, Gibbon, Hiddékel,
a negyedik nevére

már nem emlékszem, rég volt,
hogy Évát ott a vízbe
dobtam, és ő sikongva
ugrált kövér halak közt,

kiket a Vén teremtett,
szeretett mulatozni
velük a négy folyóban,
melyek Édenből jöttek

oly vidáman csobogva,
mintha mindig is ottan
kékellett volna habjuk
rákokkal és csigákkal.

Aztán jöve a kígyó,
ravaszabb minden vadnál,
és Évát, a kíváncsit,
szavával környékezte,

hogy a két tiltott fának,
álltak kert közepében,
egyen a gyümölcséből,
„bizony nem haltok meg ti,

ha kóstoltok belőle”,
és Éva, a bolondos,
a jó és rossz tudásnak
fájához táncolt akkor,

szakaszta gyümölcséből,
nekem is adott enni.
És gyula a Vén roppant
haragra, ma sem értem,

miért haragúvék meg,
netán, mert szemérmünket
fügefa levelével
rejtettük ő előle.

És szóla a kígyóhoz,
járj hasadon, egyél pórt,
és megátkozta őtet,
de Évát sem kímélte,

azt mondván, epekedjék
énutánam, ki rajta
uralkodék ezentúl
erőmnek erejével,

és szüljön fájdalommal
gyermekeket magomnak
belécsurgó nedvéből,
és rákiabált: „Kurva!”

Jó fiam, Ábel meghalt,
testvérbátyja megölte,
kilencszázharminc évé
tengődöm itt a földön,

mely tövist, bogáncskórót
terem, hiába túrom,
megfogant a Vén átka,
tartva tart örökétig.

Évának bőre ráncos,
fogai mind kihulltak,
de azért még viháncol,
miként a kertben tette,

sarkát mardossa máig
az az átokvert kígyó,
miattuk lettem lötyyedt
tökű, aggott, erőtlén.

Végrendeletem mondom
Séthnek, akiben élek,
mióta Ábel nincsen,
és Káin Nód földjén jár.

„Vigyázz, fiam, a Vénnel,
gonosz és agyafűrt ő,
eszejárását tudni
gyümölcse nem segített.

Saját magadra hallgass,
és ne bízz senki másban
ezen a hitvány Földön,
hol porrá leszen Ádám.”

Ennyit mondtam, nem többet
Séthnek, de alig hallá,
a barmokkal veszkődött,
kiket vitt a mezőre,

és volt gondja százféle,
ezért hibbant öregnek
szavára nem figyelmez.
Hát elhallgattam akkor,

és hallgatok halálig,
már csontjaimban futkos,
jöhet bármelyik percben,
mikor a Vén akarja.

Izsák születése

Ki lépked ott a mezőben, mily vénség,
kilencvenkilenc évvel vállain,
egyenesen ha áll, is hajlik kétrét,
és lábaiba hasogat a kín.
Mondá az Úr: „Legyél tökéletes!”,
de ő, mint vízen szalmaszál, evez.

„Megsokasítlak!” – ekképpen az Úr,
kételkedik szegény, töppedt öreg,
a válla rezeg szakadatlanul,
s ellenségei a nagyobb kövek,
mert ha elébe állnak, rögvest botlik,
s szívében tudja, így leszen már holtig.

„Vajha Ismáel élne teelőtted”,
fiára gondol, kit szült vala Hágár,
a vénasszony végett elűzte őket,
ki azóta is öellenük kárál:
„Szolgáló fattyát ne nevezd fiadnak,
bántódásom van, ha látom, miattad.”

Mamié tölgyese áldott pihenőhely,
ott szunyókált sátora belsejében,
mikor az Ur, ki a semmiből jő fel,
megállta angyalok kíséretében,
hármat láta a sátor ajtajából,
mintha őket már látta volna máskor.

És kiálta Sárának, három mérték
lisztlángot gyúlva csináljon pogácsát,
ő maga pedig, szaporázva léptét,
az erdei úton sietve vág át.
„Egy gyenge, kövér borjút is levágok,
az Ur érkezett, legyen neve áldott.”

Elkínlódott a borjúval sokáig,
mert küszködött az, ellenállt a vénnek,
nem is bírt vele, hívta hát szolgálait,
és őhelyette amazok ölék meg,
pedig szívesen maga döfte volna
nyakába a kést, fogván jól marokra,

de remegett a keze, és inába
szállt a tettvágy, lett lába roskatag,
míg azok evének, melljük álla,
szerencsétlenkedő, pipogya agg,
nem is sejtette, hogy ebből mi leszzen,
Sára se, ki várt sátor belsejében.

Mondá az Úr: „Megtérek esztendőre,
és Sárának fia lesz.” Nevetett
a vénasszony, miféle ötlet, dőre,
beszél amaz sületlenségeket.
„Hogyan szüljek én, aki megvénhedtem,
hiszen Ábrahám se illet már engem!

Nem keres éjjel, leánykákra leskel,
kik a vízben hancúroznak vidáman,
nem vágya kelti, mikor ébred reggel,
hiába érkezének ezek hárman,
olyan ő már, mint repedt, régi hordó,
nedve birkabőrön piszok, nem ondó.”

„Mit nevensz, asszony, avagy lehetetlen
az Urnak megtenni, amit akar?”
Vala ott Sára nagy ijedelemben,
elsárgult, azt hívé, hogy belehal,
mintha vén méhe rándulna nagyot.
Kitől fogan, ha fogan magzatot?

És elköltözék onnan Ábrahám,
lakozának Kádas és Súr között,
retteg a vén, mert sok ott a zshivány,
nem istent imádnak, de ördögöt.
„Hugóm ez a nő” – Sárára ezt mondá,
s fejét reszketően rázogatta hozzá.

Elviteté házába Abimélek,

de látva, hogy Sára mennyire rút,
magva nem mozdult, elpilledt a lélek,
és Istennel se akart háborút,
ki megjelent álmában, és szólt ekként:
„Ne illesd e nőt, próféta a vendég.”

Sára pedig a hasát tapogatja.
„Ó, jaj, kit szülök, ó, micsoda szégyen!”
Nem is képzelem, ki lehet az atyja
a lénynek, aki ül a belsejében,
nevetnek majd a szomszédok, ha szoptat,
gyereke lett a százéves bolondnak.

Asszonyi sors, rettentő, esztelenség!
Horkol oldalán Ábrahám, mint kecske.
Nincs emberi lény, akinek ez tessék,
magvaszakadt, szánandó öregecske.
„Nem megölelni, még ránézni is rossz,
halálíg nyeletlen vágyával kínoz.”

És esztendőre megszüdő Izsákot,
aszott melléből csurgata tejet,
hordozgatá fiát, mint kicsi zsákot,
ki bőgött éjszaka három helyett.
Sára egész nap zsémbelt dirrel-durral.
Meggöttetett a szövetség az Úrral!

Geertgen Tot Sint Jans **Keresztelő Szent János a pusztában** ***című festményére***

Itt ülök, de miért ülök én itten?
Mögöttem a bárány, a lábam viszket.
Akit várok, elküldi őt az Isten?
Vagy a Vénnek e földi világ mindegy?

Néhány csenevész fa, leghátul erdő.
Az ilyenre mi azt mondjuk, hogy „puszta”
Az égbolt kékjét nem tarkítja felhő,
a természet, akár az ember, lusta.

Nem változik semmi se itt. Merengek.
Szakállam nő, a sercegését hallom.
A vállamról leesik a lebernyeg,
elkelne ide egy házsártos asszony,

hogy ne csupán magammal perlekedve
töltsem időmet. Csak a bárány béget.

A fenének van várakozni kedve!
János, János! Rútul rászedtek téged.

Próteuszhoz

Fókák közt lakozó vén,
ki sohasem felelsz,
faggatlak, kígyó leszel,
faggatlak, párduc leszel,
víz,
fa inkább,
kinek apja volt
minden élet eredője,
láttad
a világot körülfogó tengert,
megélted
Zeusz trónra kerülését,
értelek én,
jobb a fókák közt,
mint társalogni
emberi lényel,
titkot kutatóval.
Faggatlak mégis,
legalább
oroszlánként bömböld el,
mi vár reánk a Földön,
visszatér-e
a víz hatalma, a semmi?
Busa fejed
lógatva itthagysz engem,
már fóka vagy magad is.

Férfiarckép

Mintha posztumusz verseimet írnám
holnaputáni okos olvasóknak,
miközben szemölcsöket növeszt irhám,
és megoperált prosztatám is bosszant.

Ha még tíz évig élek, bizonyára
megvetőleg vén komcsinak neveznek,
amaz úgy bámul rám, mint múmiára
ámuló iskolásgyerek, emez meg

faágra képzel, bár békét mond közben,
egy vétkem van, legyőzött a sok nyikhaj,

miért esett így, még ezen merengek.

Holnapom vijjog, hallom már, fölöttem:
számban pótfog, és kobakomon nincs haj,
rögeszmém körül holtig kerengek.

Rimbaud-sorok

Verset fordítok néha még,
az enyém rég elmenekült.
Dehát kinek is szólnék?

Haldokló macskám etetem,
és alszom minden délután.

Ennyiből áll az életem.
Holnapi újak nincsenek.
Cipőfűzőmet pengetem
untán, mint szakadt rímeiket.

Irigylem őt, Hüvelyk Matyit,
ki Európából elszökött
lázás verseit hagyva itt.

Gyász

A kertben ásunk sírt neki.
A család együtt temeti.
Készül új otthona.

Porából fű nő, és virág.
Látjuk átváltozni Milát,
szél röpíti tova.

De ki megette reggelink,
ha egyedül volt odakint,
nem lesz többé soha.

Parafrázis Rubén Martinez Villena Az óriás című versére

Mit keresek én itt, ahol semmi de semmi
nagy keresnivaló?

Ezt kérdezem reggel, amikor fogfájósán
és csurgatási ingeire ébredek,
és nap közben, amikor a napilap
veszi el először maradék
életerőm, és azután,
mikor kényszerűségből
ezzel vagy azzal elegyedem szóba,
mit keresek én itt, ahol
énnekem nincs semmi de semmi
nagy keresnivaló
se múltban,
se jövőben,
és senki se hallja kiáltószómat,
a szavakba rejtett segélykérést,
mikor a Sötét Hatalmak Urával
kezdenék harcot,
utoljára, a végső stáció előtt,
mire várok?
Mire?
Hiszen ebből a gyötretésből nincs kiút!
Kezemet, a két bizonytalankodót
koponyámra tapasztom mégis,
és várok,
várok!

Zárszó

Holnap (vagy holnapután)
leleplezem magamat.
Elkopott az álruhám.

HŰBELE BALÁZS VERSEI

Arany László levele Gyulai Pálhoz

Pálom!

Kakasszéki barátom, akiről boldogabb koromban Húbelémet mintáztam, meghalt. Unokanénje megküldte nekem iratait, ezek közt verseket is találtam. Legtöbbjüket öregen írta, amikor ifjonti

húbelesége zord republikánusságba torkollt. A versekben Húbele Baláznak nevezi magát, még a hozzájuk írt megjegyzéseket is e név kezdőbetűivel jelzi. Megrendített ez a síron túli tisztelgés hajdani költő-énem előtt. Ritkán találkoztunk, költészetről nemigen esett köztünk szó, még a hexameteres levelet sem küldte el nekem, azt is csak most olvastam el, holta után. Egyetlen beszélgetésre emlékszem, amikor Petőfi Szilveszterét dicsérte. Talán akkor is őrá gondoltam, amikor Balázsomat így jellemeztem:

Olvasni nem volt éppen ellenére
Kivált költőket, főleg a bizarrt;
Ha Heine, Byron juthatott kezére,
Vagy más poéta, rosszabb, de hazaid,
Ő nyelte azt, s az volt nagyon ínyére,
Ki szitkokat meg gúnyt bőven pazallt,
Kinek kezében a költészet ostor,
Petőfiből az „Örölt” és „Apostol”.

Azt viszont, hogy Vajdát ilyen nagyra tartotta, nem tudtam, meglep, ennél azért józanabbnak hittem. De nem akarok ítélni róla, nem is volna illő. A költeményeket a leghozzáértőbb kritikus ítéletére bízom. Ha publikációra érdemesek, jelenjenek meg Húbele Balázs versei címmel, a szerző neve nélkül, úgy gondolom, a megboldogult ezzel egyet értene. Ha viszont csak kuriózum-értékűek, maradjanak meg kéziratban. A vén kakasszéki remetében poétái becsvágy nem élt, verseit a maga gyönyörűségére írta, talán ezért is többet ér, mint sok magát Olympusra képzelő dalnokunk.

Sic itur ad astra

László

1850

Esztelenség dühöng,
Honfi honfira kéjjel támad.
Hitvány koraszülött.
Kit véltünk remény századának.
Részeg a Föld, dülöng,
Lakói útra nem találnek.

(Világos után írtam, nem ment, meghagyám töredéknek. H.B.)

Vörösmarty halálakor

Nincsen Éjszak, Dél sincsen,
Nem mutatja irány-
Tú az irányt minékünk,
Sírkert berek, virány,
A nyútt vonóbul bot lett,
Halott a vén cigány.

Káin megölte Ábelt,
És megőszült a Föld.
Jézussal álnok Isten
Packázik odafönt,
Mindenünk, mi volt tegnap,
Dirib-darabra tört.

Ki méltó elsiratni
Leart, a költő-királyt?
Végtelen vízen látok
Szállni fehér sirályt,
Szívünkéből egy darabka
Véglegesen kivált.

Rom isten se tud szólni,
Csönd ül a Földgolyón,
Sárkányfog veteménynek
Nincs többé irgalom.
Némuljatok el, költők,
Hallgass te is, dalom.

Stancák

„Azóta nézi a világ folyását –,
Történetem így ért a végire,
Utána mi sem jött már, mint a kását
Gyerekebe anyja, épp úgy tömte be
Sorsomba az idő saját múlását,
Ha untam is, az élet eltele –
Kiül az ember a kertbe, pipázik,
Vagy locsolgatja kertje almafáit.

Túl sokat bíbelődtem enmagammal,
De vágyam végigélni nem merém,
Kévékbe gyűjtve vár önvád, panasz-dal,
Csúz, székrekedés, álombéli rém,
Hiába keres, ki keres vigasszal,

Vagyok sértett, morózus, fura vén.
„A körülmények...” – mondanám, de félbe-
Hagyom, nézek csak a híg messziségbe.

Eszembe jut: Szilveszter lett a másik,
Kit önsorsa kevésbé érdekelt,
Tett-vett viszont, népe helyett, rogyásig,
És hígan szürcsölgette a levest.
Hübele ma is szerepelni vágyik,
Ha ki se látja, mit sem ér a tett.
Megint itt van, donog a múlt felettem,
Még a jót is mindig magamért tettem.

Nincs több kaland már, csak egy, az utolsó,
No de az mindenkinek sikerül,
Jut papi beszéd, szemfödő, koporsó
Annak, aki a földbe lekerül.
Valami ötlet kéne, még ha olcsó
Is, mint nóta, mit cigány hegedül,
Hogy életem ha nem is, hát halálom
Hagyjon legalább nyomot énutánam.

Levél Arany Lászlóhoz

Kedves öcsém, legutóbbi (hiányzik a dátum ezúttal)
Szép leveleddel, mint pipaszárral versz a kezemre.
„Meghaltál-é, vagy kezedet görcs bántja” – idézed,
S joggal. Lusta vagyok, de nem annyira lusta, pipás vén,
Mint mondád. A való más. Kis, buta köznapi dolgok
Húznak iszapba, leránt az adósság, rám dül a házam.
Szidjam a lomha parasztot, sírjam vissza az úrbért?
Termés – volt, nincs. Búzakalászt seregély csipeget most.
Bölcs tudományra adád fejed? Engem ilyesmi nem izgat;
Mint vén Táncsics apánkban, bennem is fortyog a méreg.
Gazda-tanokba merültél? Én maradok, ki valék, és
Sajnálak, Lászlóm, aranyom, ki a drága poézist
Állami jogra cserélted. Még mameluk leszel? Én nem
Lépek ez útra. Deák bölcs, mondják. Bölcs, de unalmas!
Más út nincs, írod, nem karddal oldja ki sorsa
Fránya csomóját nép, nemzet. Lehet, ám sose tudni,
így én, vén jakobinus. Hátha csak átmenet éltünk
Majdani büszkébb korba? Leintesz? Este van, és nincs
Kedvem nyúlós bölcseletekkel kelni vitára;
Újsütetű eszméket sem keverek leveledbe.
Égi szabadság minden népnek – csalfa remény? Nem,
Nem s nem! Bárki okos mond ellene bármilyen érvet.
Dong a bogár s koppan a szárnya. Várok a csöndben.
Nincs közelemben semmilyen emlék. Nőm, gyerekeim nincs.
Messzi barátnak küldöm e verset s csak veszekedni.

Megharagudtál? írd haragodban még hamarabb hát!
Hübele egymaga él. Hír ritkán érkezik, egy-két
Unt vendég akad... Expressz-választ küldj ide, Lászlóm.

Ének Prágay Jánoséul

Vagy húsz esztendeje a messzi Cubában,
Jó Prágay János López kis hadában
Irtotta a hispánt, ontotta a vérit,
Noha szíve szerint ment volna csak Bécsig.

Cuba szigetinek híres a flórája,
Kivágatta fáit spanyolok királya,
Vitet oda niggert, ama jorubákat,
Kik lakják vidékit nagy Niger-országnak.

Megsajnálta őket jó Prágay János,
Ezért csatlakozott López kis hadához,
Hazájában ha nem forgathatja kardját,
Cuba királynője legyen a Szabadság.

Vágta a sok hispánt, de hiába vágta,
Esett vezérivei kegyetlen fogságba,
Akkor életinek vetett vala véget,
Remélvén, ha meghal, talán hazatérhet;

Mert a jorubák közt egy legenda járja:
Ki halála előtt gondol otthonára,
Átkerül a vízen, holttestiért eljő
A tenger úrnője, Jemaja istennő.

Sokszor eszembe jut derék jó barátom,
Kinek rossz halálát szívemből sajnálom,
S még ma el is mondok lelkiért egy Ávét,
Mielőtt meginnám a cubai kávé.

Mily szatíra!

Ki Ámor ellen verset ír,
Szerelmet esdjen – mily szatíra!
Heves vágyamat titkolám.
Kapóra jött, hogy olasz földön
Akkoriban épp ágyú dörgött,
Es hívem, odaküld hazám.
Dezső maradt, Etelka síra,
S ő nejlül kéri – mily szatíra!

Sok derék társam talált sírra,
Ostoba harcban – mily szatíra!
Engem Rómába vitt az út.
Etelka Dezsőé, ki telket,
És nem soványka eszmét szerzett.
Rájárt Hübelére a rúd.
Titkon Etelka értem síra,
És Dezsőnek szült – mily szatíra!

Ámor túl könnyedén lebíra,
Jót nevet rajtam – mily szatíra!
Bizony hoppon maradtam én.
Ki sorsát mindig félbehagyja,
Hol a karrier, nem kutatja,
És csak ábrándozni serény.
Magam csalom, így lelek ina,
És verset írok – mily szatíra!

Tükör-dal

Etelkáról ha álmodom.
Nem lelke hiányzik nekem,
Magányos éjszakáimon
Testünket egynek képzelem.

Testünket egynek képzelem
Magányos éjszakáimon,
Nem lelke hiányzik nekem,
Etelkáról ha álmodom.

Emlék

Velencei dáma,
Gyönyörű puttána,
Hívott incselegve,
Hübele, a balga,
Mégse indult arra,
Bár lett volna kedve.

Régi emlék üszke,
Vén reá nem büszke,
Szívében még vágy ég,
Kaland, elszalasztott,
Kínoz, ami nem volt,
A hajdani szándék.

Kit buja Velence
Termett szerelemre,
Ajka tulipánja
Nékem nyílt éppén,
Hogy csókját letépjem,
S nem tettem, én gyáva.

Akkor visszaintett
Az oktondi hímnek,
Tán fügét mutatva,
Én meg csak ott álltam,
Tüzelve vad vágyban,
Elment a szép kanca.

Most a végre várón,
Örökös hiányom,
Velencei dáma,
Akit elvesztettem,
Másokban szerettem,
Gyönyörű puttána.

Búcsú

Ne lássam őt, kit megkívántam,
Maradjon délibáb reménynek.
Ha már az enyém úgyse lenne,
Ővele többé ne beszéljek.

Legyen inkább röggé a vérben,
Mi szívig ér egy hajnal órán,
Mikor az elhibázott élet,
Mint a Tisza, követ sodorván

Áradáskor, vélem a semmi
Veszendő partja felé indul,
És részvétlen fák bólogatnak
Elöntött falvak házain túl,

Honnét menekül ember, állat
Nyerítve, szűkölve, vacogva.
Hát akkor, utoljára lássam!
Aztán lehetek Kháron foglya.

Sírkőre

Friedrich úr, Kerényi, kivégzett a hagymáz,
Barátod, Múbele, Kakasszéken sirat.
Krisztus urunk mellett, vagy Pokolban vagy már,
Egyre megy. Nem látlak, ezért e sírirat.

*(Mint hallám, Amerikában sírkövet sem állítottak neki.
H.B.)*

Idill

Fatönkön ülök.
Cirpel egy tücsök.

Órjás tölgy felett
Kópé nap nevet.

Él még valami,
Mit elrontani

Mégsem sikerült.
Látok kicsi sünt,

Bújj el, bújj; Timúr,
Vén kutyám kitúr.

Nem szólok bele,
Hallgat Húbele.

Nézem az eget,
Felhő integet,

Üljek szél-lovat,
Szállni hívogat,

Végtelenbe fel
Istenig emel.

Jóslat

Kilobban a Földön
Az utolsó szikra,
Bogár nem petéz le,
H álból nem jó ikra,

Nem bömböl vadállat,
Elefánt, se párduc,

nincs fa, és elkorhadt
Ágon nincs madárduc,

Nem sziszeg ott kígyó,
Nem brekeg ott béka,
Régesrég kipusztult
Adám ivadéka.

Isten új világot
E helyébe készít,
Ádámot Évával
Ismét kiegészít.

Néki azt kívánom,
Sikerüljön jobban,
E nyomom bolygó
Pörögjön csak holtan!

Nézi Jézus Krisztus,
Ezen élt az ember,
Kár volt érte halnom,
Gondolja nem egyszer.

Hiába vezettem
Tengeren át népem,
Mózesnek írmagja
Sincs a Mindenségben.

Balga földlakókért
Nincs ok keseregni.
Csillag temetőben
Nem ejt könnyet senki.

Óda

Fél lábbal a halálban,
Életből kiszorulva,
Montblanc-lény, hozzád szólok,
Ki vagy az Isten ujja.

Feddőn fenyegetsz minket
Hitványka életünkért,
Melyből tegnapi eszme,
Mint délibáb, eltűnt rég.

Azt mondod, a mi bűnünk,
Nem őriztük eléggé,
Ezért lett foszló pára,
Szívünk helyett a légé.

Hübele Kakasszéken,
Mint Pató Pál úr, foglya
Egy reá omló háznak,
Mintha koporsó volna.

Elnézi a parasztot,
Tegnap potomra vérzett,
És kapta élte zsáknyi
Kínját új szolga létnek.

Mit lehet itten tenni?
Szólj Etna-tűz, szent kráter!
Urunk a szolgabíró,
És lelkünké egy páter.

Vulkán-láng őrizője,
Te egyetlen magányos,
Könyörögjél miértünk,
Jézusunk, Vajda János!

Júdás Apostol levelére

Azt mondja a Sátán:
„Őt hagyd nekem itt,
Széttör te az Úrnak
Kő-törvényeit.”

Válaszolt Mikháél:
„Ha csak a vezér
Vallja az új törvényt,
Az semmit sem ér.

Ezt tudta ő, Mózes,
Ezért törte szét,
Es nem, mert a méreg
Elvette eszét.

Küldte tovább népét
Pusztán bolygani,
Míg bévül omlának
A bűn falai.”

És vitte a mennybe,
Hol Jézus lakik,
A szegény zsidónak
Öreg csontjait.

Ott vagyon azóta,

És tanácsot ad,
Midőn új Teremtést
Tervezend az Agg.

Költősors

Kiszáradt torzsa,
Poétánk sorsa.
Dicsőség-morzsa,
Nincs sava, borsa.

Szobája padlás,
Éje nemalvás,
Véli szent, nagy láz,
Pedig csak hagymáz.

Pénztőzsér, bankár,
Földesúr, kasznár
Hiába grasszál
Ott, hol Pegaz jár,

De köti gúzsba,
Kegyetlen Múza,
Ajka tűzrózsa;
Perzsel a rúzsa.

Koldustarisznyát,
Üreset, hitványt.
Rossz alamizsnát,
Halálig itt lát.

A hatvanadikra

Hintaszék himbál, himbál a restség,
Szűrt fény takatja az árnyak testét,
Zörgő léptekkel jő az öregség.

Életem nincsen kékbe rakva,
Eltékozolta mihaszna gazda,
Kincsét keresi, üres a kamra.

Fölöttem felhő-mintájú ernyő.
Károg a holló: „Hatvan esztendő!”
Amit nem tettem, épp elegendő.

Elégia

„A képzelet nem lesz sehol se testté,
Alföld sem oly szép, mint Petőfi festé...”
Így igaz, a vers sártengerbe cuppan,
Rázkódik a ritmus, nagyokat huppan,
S a rímek télen Afrikába szállnak
Útvonalán sok költözőmadárnak.
Kik vesznek körül? Szíj Mukival szóljak
Beállva jámbor Horác olvasónak,
Dicsérve Gyöngyösinket, ki komornyik
Vala, és szava csak ritkán komorlik?
Hübele címre nem vágy, drága maszlag,
És Kakasszéken megmaradt parasztnak
Nemesbe oltva, a föld jaját sejtve
S belebámul magányos, rideg estbe,
Titkát keresi, csak Petőfi tudta,
Milyen a Tisza, mikor árad zúgva,
És börtönéből szabadult sas lelke,
Mikor ott látott el a végtelenbe.
Ki eszmét nem hisz, verébszárnnyal száll csak,
És vakondtúrást képzel délibábnak.
Én, gyöngé lélek, ki eszmét pipálok,
S bár füst-bánatra vagyon sok világ-ok,
Míg él szívem, megőrzöm lázadónak,
Szerelmes porrá lesz, ha sírba dobnak..

*(A spanyol Quevedo egyik szonettjében olvastam a szerelmes
porról, megtetszett, hát beleírtam a magaméba. H.B.)*

Képviselőházi csatározásokra

Kinek viseli képét mai képviselőnép?
Népet nem képviselnek, a vén Mihályt kivéve.
Mindegyik hadonászik, és száját mennydörgön tép,
De egyikből se hallik az Úristen igéje.

Expozé

Leszen itt diktatúra
Haynau és Bach nélkül,
Elfogadott az udvar
Miniszterelnökéül.

Pénztözsér bizalmával

Biztosít tüntetőleg,
Jövendő éveimre
Megnyugtató előleg.

Keresztény magyaroknak
Leendek biztosíték,
Hogy szélbali izgágák
Nem lázadoznak ismét.

Angyalok visznek égbe,
Ha eltávozom majdan.
Azért becsül az Úr, mert
Polgáriában laktam,

Üdvözöl sok elődöm,
Mikor közékük térek,
S fejemre glóriát rak
Atya, Fiú, Szentlélek.

Deák Ferenc

Címet, rangot vagy hivatalt nem kért a királytól,
Jó szó néki elég, véle beérte Deák.
Kötve hazánkat osztrák sárbaragadt szekerehez,
Mondják, bölcs vala, szent; más fizet érte, nem ő!

(Halálakor írtam, kapnék is miatta dörgedelmes szavakat. 1876. H.B.)

Ülj le, magyar...

Ülj le, magyar, nincs mit tenned,
Hazád nem hí, maradj veszteg,
A szabadság
Déliabáb,
Jöjjön inkább
Rab világ!

Szolga nemzet, szolga ország
Nemzett szolga magyarocskát,
Urat tisztel,
Legkivált
Nemes grófot,
Jó királyt.

Élt közöttünk egy Petőfi,
Nem tudtunk hozzá felnőni,

Odatúlról
Néz miránk,
A szabadság
Déliab!

*(Hozzájutottam Arany János Szózat-átiratához, akkor írtam ezt.
1881.H.B.)*

Antikortes ének

Lopnak, egyre lopnak,
Hona tolvajoknak
Hunnia-miazma,
Pusztulunk miatta.

Miniszteri sógor
Aranyított kortyol,
Tallérokát nyelve
Kalandozik nyelve.

Kőbányász a másik,
Föld kincsére vágyik,
Épít családjának
Tizenhárom házat.

Csak a földnek népe,
A város szegénye,
Kit nem pártol Isten,
Támolyog el innen.

Hunnia, szép ország,
Hát szépen kifosztják.
A poéta-féle
Azt se tudja, él-e.

Minderről, ki szólok,
Nem is vagyok boldog.
Uram, engedd, írjak,
Én hazámról víg dalt!

Elégia az 1871-es esztendőről

*„Jaj, hogy Kakasszéktől messzire van Páris,
Tenla helyett lángot vet a kalamáris.
Szűk sorsunkbul végre van hova kilátni,
Mióta megint él tanácsod, Batsányi!”*

Ezt írtam tíz éve, elfeledém aztán,
Hevert a papírlap sokáig a padkán,
S békerült utólag az almáriomba,
Sarkait a penész kikezdé azóta.
Nézlek régi írás, veled mit csináljak,
Minek maradtál meg, ha szomorúságnak?
Kicsinyke volt a tűz, nem oly nagy, mint hajdan,
Franczus is elfáradt a kegyetlen harcban,
És mit lángnak képzelt Húbele, nem láng volt,
Csak füstje maradt meg, fénye bár világolt.
Nézlek, régi írás, rád folyt az esőié,
Mihaszna tavaszé, komolykodó őszé –
Jobb hát bevégezni, mit a penész kezdé,
Hisz csak dőreségem juttatod eszembe.

Londonban

Ilyenek a pokolban sincsenek,
Vénembert látok, aki kisgyerek.

Irdatlan késsel rongyos lányka ül,
Húst kapar lófej fogai közül.

Kinek keblében él még érzelem,
Visszaborzad a léttől e helyen.

A tőke s munka közti vad viszály
Kegyetlenebből öl, mint gaz király?

Ezen töprengek, megoldásokon,
És mint barakkot, beföd a korom.

*(Whitechapel sikátorai közt írtam, a szabad polgári
osztály legfőbb büszkesége, a Westminster parlamentház
tőszomszédságában. Zizzug reformok képtelenek
meggátolni e vulkán kitöréséi. H. B.)*

Szomszédnőjéhez

Mint ijedt gyerkőcöt,
Foglyul ejtett engem,
Pipára se gyújtok,
Nincsen hová lennem.

Éledek, és élek,
Pillantást ha vet rám.

Kijött-é a kertbe?
Átlesek a deszkán.

Szerelmet így vallók,
Kivénhedt vadállat,
Nekitámaszkodva
A deszkapalánknak.

Ugyanahhoz

Válla íve, keble
Ütközik szemembe,
Agglény, hitvány ducivá,
Pislogva, remegve,
Bujázkodni kedve
Volna még, ha tudna.

Zsuzsannát a vének
Füldöben lépék meg,
Én is erre vágyom,
Mikor alig élek,
Sötétjében éjnek
Forogva az ágyon.

Aztán jó a reggel
Nyári jó meleggel,
Húbele, a szomszéd,
Függönynél, vénember,
Ki átmenni nem mer,
Alig mozdul onnét.

Etelkát szerettem
Ilyen esze menten,
De néki nem mondtam.
Imádott kegyetlen,
Vágyat ne gyújts bennem,
Vérem kialvóban.

A Húsz év múlva olvasásakor

Az én hegycsúcsomon soha
Nem gyúl ki hó, meg nem jelen
Fölkelő nap, zuzmó, moha
Is alig tenyész szívemen.

Múlt ifjúság hitvány taván

békanyál közt ha fölmerül,
Etelka, ki nem hattyulány,
Velóm is hidegebbre húl.

Hübele szerelemtelen
Járt-kelt, és adta a nagyot
E hiú földi tereken,
Aztán mindent félbehagyott.

Izzó parázs e költemény,
Nem bírt vele Montblanc jege,
Irigyekedem vágyadra én,
Vén kakasszéki remete.

Vidats János emlékére

Mit tettél, Vidatsom! Híryanag – ennyi vagy,
Kard nem bírt teveled, mostoha sors lebírt.
Ongyilkosrul, adós gyáva szökésirül
Van *témonda* elég, de nem

Tülem! Félre hazúg, pletyka-vitéz sereg!
Gyilkos kór öle meg! Volna csak *úgy* megint:
Jó gyárad szuronyok százait ontaná,
Rettegné neved újra Bécs.

Más ez, béke-idő! Tüled ekét veszünk,
Szánt-vet búsan a pór, ökre beteg, sovány.
Szűk év, tífusz, aszály – bajra baj, sáskahad!
És most: gyászkeretes neved!

Zord lény, még sose hullt könny szeme sarkiból.
Látod, Hübele sír: „Csukd be az ablakot!
Bírd még!” Oly kevesen bírjuk a sok csapást.
Hányán? Mit tudom én, ki még.

Hibbant, vén eszelős – pörlekedem veled,
Holttal! Elragadott hajdani szebb dühöm.
Haltál volna előbb! És ne e rossz halált,
Jobbat, halni ha kell, Vidats.

Ott künt ökre nyomán ballag a vén paraszt,
Rossz hír bár ideért, szántani, élni kell.
Lesz még jó aratás, él a mag, és kihajt,
Van még – óvja a föld! – remény.

*(Egy átutazó pesti ismerős hozta a kegyetlen hírt, hogy
Vidats barátom levetette magát Kígyó-utcai házának
negyedik emeletéről. Mondd, pénzügyi zavarai miatt.*

Én nem hihetém. A verset utóbb írtam. 1873. H.B.)

Tiszaeszlárról, 1893-ban

A szégyennek kéne emelni szobrot,
Sosem feledni többé, ami ott volt,
Öltenék önmagamra inkább kaftánt,
Hogy vérváddal illessen a magyarság,
Nem a magyarság, ki belőle csürhe,
Plébános, aki a boltost kiúzta,
Csendbiztos, aki vészről kukorékolt,
És teszi még, pedig nem is oly rég volt,
Hogy házakba mart a gyűlölet lángja,
S markában maradt a rabbi szakálla.
Nem bocsátanék meg hetediziglen
Őnékik, akik vicsorogtak itten,
Míg ártatlanul folyt a Tisza sodra;
Azt mondom hát, költőnk szavával szólva,
Áldás ha száll, akkor szálland e földre:
„Utolsó antisémíta kitömve.”

Eötvös Károlyról

Istóczyk fenekedtek, bűn-kor érkeze hozzánk,
Alja magyarnak, mint vad Tisza, ránk kicsapott
Koszlét rántva magával, balhiteket hinárustul.
Krisztusölőkről szórt átokigét buta pap.
Mindüknél vala bátrabb, undor s vész idejében
Szólt idejében: „A hont el ne borítsa a szenny!”
Felbolydult Tisza partján emlékezz, Tiszaeszlár,
Szobrot néki emelj, virtust tőle tanulj.

Szenici gondolatok

Sár- s porfészek, Szenic,
Hol tyúkot hajkurász
A kóbor macska, sicc!
Ha esik, pocsolyás.

Ha vasárnap, papos.
Kísértet visszajár.
Reményt tavasz se hoz,
Nem fészkel gólyapár.

A nép, mint a tulok,
Tódul, ha terelik.
Ki élt itt, nem tudod,
Karámodban, Szenic!

Tűzvészről álmodott,
Kölcsönzött életet
Mi reccsentve leront,
Maga alá temet.

Itt járok Szenicen,
Órá emlékszem én.
Miért halt, senki sem
Tudja, élte delén.

Jönnétek ide el,
Pesti bölcs doktorok,
Konzilium se kell,
Tudnátok, mi az ok!

*(Komjáthy tetemét a pesti orvostani
intézetben felboncolták. De még mindig
nem tudják a halál okát. 1895. H.B.)*

Utolsó vers

Te gyomor, te bél,
Míg Hübele él,
Irgalmazzatok;
Halál ha betér,
Ne tinálatok
Találjon lakot.

Az utálkozó,
Buta földlakó
Azért elvan itt,
A Nap ragyogó
Szép sugarait
Várja tavaszig.

Kertjébe kiül,
Bár vágya kihűl,
Asszonyokra les,
Farka merevül,
Tőle ideges,
Véle mit se kezd.

Ne gyere, Kaszás,

Rút sírt aki ás;
Zargass másokat,
Nyulakra vadássz;
Bőröm bár rohad,
Vidd szomszédomat.

Apjáról

Ifjan halt apám,
Fiamnak látlak,
Halál oldalán
Volt vetve ágyad.

Birtokod kicsiny.
Még kisebb élted,
Ládd, engem a rím
Hosszabban éltet.

Csak betűvető
Valék, nem szántó,
Félig a jövő
Vidéken álló.

Abrincs-szekeret
Vásárban láték,
Ott ültem veled
Bakon, te árnyék!

Szívemben, apám,
Nem lelek rád rég!

Ebéd, után

Leettem a kabátom,
Ha volna hitvesem
Igencsak szidna érte.
Nincs, hát leehetem.

Csurog a drága dinnye
Leve, akár a vér,
Kabátomon erecske,
Aztán folyóhoz ér,

Hol a tegnapi pörkölt
Deltája tátogat,
Magamat átkozom, mért

Ettem olyan sokat.

Ügyetlenség, trehányság,
Két régi jóbarát,
Vajon meglátogattok
Engemet odaát,

Hol szent Péter uramnak
Leendek kosztosa,
Vajh, tudja, Hübelének
Mire lesz gusztusa?

Fuit

Szú rágja kidőlt családfámat,
Emlékeket jó kutyám őrzi,
Síromnál kövér papra támad.

Hitvány királyság ez a földi,
Hová olykor új Jézus téved,
Akit ismét meg fognak ölni.

Itt éltem kerek hetven évet,
Háborúztam Itáliában,
Most szemem a semmibe réved.

Forradalmak jöttek – hiában.
Rémiszt a múlt, ha visszanézek,
Mert hátam mögött csak hiány van.

A vénségről

Rubensi némberekről
Álmodom éjszakánként,
Miközben elfogyok, mint
Hajnalidon az árnyék.

Pipaszár lett a lábam,
Nem is megy, inkább botlik,
Füstölgők rá dühömben,
Eltársalkodunk holtig.

Dús hajam, a hivalgó,
Mint buddhistának copfja
Üli meg fénylő tarkóm
Hollószínből kikopva.

Vén gólya ittfeledten,
Délre szálltak a társak,
Nyomát se lelmi többé
Víg költözőmadárnak.

Kéménye beomlóban,
Szomorún pislog rája,
Leginkább arra vár, hogy
Induljon már a gálya

Az ismeretlen partra,
Hová meztelen tér meg,
Ki hálni jár belé még,
A halhatatlan lélek.

A kertben

Búcsúzóban fától, virágtól,
Bevallom, nem figyeltem rátok,
Pedig milyen szépek maradtok,
Mikor én már semmit se látok.

Fügefafa liluló gyümölcse
Épp így kínálja magát másnak,
Hars almák pirulnak az ágon,
És száll fölénk víg madárhad.

Az egész gyönyörű természet
Szépül, néki én nem hiányzóm,
Bolyba lohol a fürge hangya,
Méh dönög kinyíló virágon.

Bocsássatok meg Hübelének,
Ki köztetek rideg mogorván
Járt-kelt, mint halni készülőben
Falkából kivénhedt toportyán.

Olajfámhoz

Kedves olajfa,
Kit ülteték a kertben,
Oly fiatalka,
Szél ha megmarja,
Holtra ijed, esetlen.

Szerelmes lányka,
Sudáran nyúlik holnap,
Balázs úr vágya
Szállna utána,
De ő már vígan porlad.

Azután érett
Asszony, ki férfit választ,
Feszül a szélnek,
Udvarló méhek
Levél-ölére szállnak.

Sohasem lesz vén.
Domborodik szép keble,
Utolsó estén
Belészeretvén
Hívom jó szerelemre.

Mórikál, hajlik,
Férfivágyamnak nem enged,
Derekán zöld ing,
Játszik, iramlík,
Nem láttam soha szebbet!

Majdani kritikusainak

Pökök én tirátok,
ítész uraságok,
Életidegennek
Kik engem neveztek.

Verstanokat bújva
Nőttök, mint a dudva,
Foltoznátok inkább
Lábbelit vagy csizmát.

Krisztust biztatjátok,
Meváltva világot,
Feszítve keresztre,
Vidorabb lehetne.

Tetű, bolha csípjén,
Mint Jóbot Úristen,
Aztán vakarózva
Tűnjetek pokolba,

Belzebub úr vár ott,
Fújja már a lángot,
Égjetek, ítések,

Mikor én nem lések,

Jövök odatúlról,
Kezemben lángustor,
úgy verek tirátok,
ítész uraságok!

Ima

Balázs, segíts Balázson,
Szent házadba eressz be,
Már torkomban a száalka,
Tedd gyertyáid keresztbe!

Vitáztam véled sokszor,
Most nem vitázom, Isten,
Sötét vizekben úszom,
És nincsen, ki segítsen.

Hová nézzek előre,
Az előre is hátra?
Tedd gyertyáid keresztbe,
Már torkomban a száalka!

Verejtékezem télen,
Rekkenő nyárban fázom!
Termésem sincs begyűjtve.
Balázs, segíts Balázson!

Timúr temetések

Sírt ások Timúromnak,
Dől rólam a verejték,
Többé nem fut a kertben,
Nem ugatja az estét.

Magamra hagyott ő is,
Nincs kivel veszekednem.
Nem felel hergő szóra
Jókedvű kutyanyelven.

Amikor az aggastyán
Rossz ablakán kuttog ki,
Orrát nem dugja hozzá;
Árnyékához suttogni,

Ennyi marad belőle,
És kertemben a sírja,
Hol lerogyok a székre
Sírfeliratát írva.

(Ő halt meg előbb, síromnál papra nem támad. H. B.)

Durrogtató

Hű, bele, Balázs,
Lovat ad isten,
Ha fölnyergeljük,
Út is lesz itten.

Menni kell, menni,
Vén vihar-jóska,
Kerekedjünk fel
Mennybe, Pokolra.

Ne álldigáljunk,
Komám, szél-gábor,
Ha nekivágunk,
Közel a távol.

Béfogad minket
Jó Ateisten,
Hű, bele, Balázs,
Induljunk innen.

(Ezt még ifjan írtam, most a végire teszem. H. B.)

Epilógus

Mikor a jogra szubsztribáltam,
A biliárdot megszeretem,
S könyvtár helyett a kártya-szobában
Ültem, mikor csak tehetém.

Folyt a bor, a szó – nem fogyott ki
A hon-mentésből senki sem,
De tervünk, mint taplót csiholni,
Türelem nem volt senkiben.

Bírák lettek a lázadokból,
Csak Forinyákat fedi hant,
És aki csak Balázusra gondol,

Búsul a „fél-bolond” miatt.

Szolgálhatnám a hont s lehetnék
Deák pártjában mameluk,
Kinek mi hajdan volt, csak emlék,
És bátran hévül, ha berúg.

Engem e kor nem lelkesíte,
És lettem inkább Húbele.
Végrendeletem írom: „Item:
Nem élt, és ebbe halt bele.”

ISTENVÁLTÁSKOR

Aiaiéi jóslat

Miért nyugtalanít téged, Odüsszeusz,
hogy társaid rőfögnek? Kétezer év
múlva emberdisznók lesznek a Föld
legújabb lényei. Tekintsd tettemet
előjátéknak a majdani korhoz,
és ne ugorj félre, ha puha orruk
hozzád dörgölik, vagy mikor a sárban
hemperegnek, mert éppen elfelejtik,
hogy emberek, vagy vályúmnál tolongva
egyik másikat lökdösi, hogy többet
falhasson, mint amaz. Az emberdisznók
ilyenek lesznek, én mondom ezt, Kirke.

A törvénytisztelők

A lelkesz
felhívja a rendőrséget,
mert Jézus
a kertünkben aludt,
és elviteti őt.

Nincs,
aki a rendőr fülét levágná.
Harminc arany
se kell az áruláshoz.
Ez a Jézus
hajléktalan,
büdös.
Minek jött ide?
Netát bombát szorongat?
Vagy megfertőzi
az ágyában alvó polgárt
és gyermekét,
ki még miniszter is lehet?
Keresztje vele!
Ha gonosztevő
nem volna ez,
nem adnók
a törvény kezére.

Kiűzetés

Neve
koszos nadrágból
hullik ki,
melyet
nájlonba
gyömöszlök.
„Legalább
rendet tartana” –
mondja
a büntetőjogász nő.
„Ez nem
ember” –
mondja
a vezérigazgató úr,
és egyetértőleg
bólogat
a kedves szomszédasszony,
a földszinti lakó,
az ügyvéd.
A nájlonba
bekerül
a szakadt cipő,
egy kazetta,
a falevelekkel
teli szórt
ágytakaró,
végül
egy fél pár

csizma.
Erkély-akasztófánk mellett állok,
mint középkori hóhér.
„Talán elviszi” –
reménykedem.
Mi más
tehetnék?

Istenváltáskor

Urunk szavát kevésbe nem veszem,
elátkozva kezem művészetét
meg kell köszönnöm őt, ki istenem,
de műhelyem megőrzése a tét.

Bár sajnálkozom, mellén átvetem
a vasláncot, és az húsába tép.
Kit gyötör a saskeselyű? Tetem
hever a sziklán. A mája se ép.

Az új urak kérlelhetetlenek,
és hamisak. Mással végeztetik
a hóhérmunkát. Teste csupa seb,

és holnap szakadékba vettetik.
Én, Héphaisztosz, sánta proletár,
teszem, mire kijelölt a király.

A tévén látott antiszemita tüntetésre

Mi bennem él, nem is harag,
mikor nézem e képeket,
mennyi tegnapi rémalak,
tetszhalott volt, feléledett.

Hallgatnak kormányférfiak,
a létük engedélyezett,
csaphatnak pokoli ricsajt,
mert ezt lehet, mert ezt lehet.

Radnóti, Babits, és ki még!
A csürhe itt van, ordibál.
Nem vétkesek bűnvádilag.

Jobbik részem lassan kiég
néha azt hiszem, szólni kár.

Legyen ez a vers vádirat.

Az uszítókról

Előttük piros-fehér-zöld zászlócska,
és azt állítják: bennük a magyarság
jobbik része él. Minden szavuk ócska,
és minden szóhoz pökhendi pimaszság

társul, míg őket nézem, a zászlócskát
is megutálom, ha ők, akkor én nem
osztozom – mert volt hitelét lerontják –
piros-fehér-zöld, hajdan szép színében.

Magyarnak lenni, ha ők a magyarság,
szégyen! Petőfi, Ady, József népe
ne tudná, mi a gabszág s mi igazság?

Elég egy betűt elvonnunk, miért ne
mondanánk így: mi bennük él, agyarság.
Kísértetek, vissza, sírmélyi éjbe!

Magyar disztichonok

Mink a cigányok házát szétverjük, coki innét!
Nem rasszista falunk, ám nem is India ez.
Még hogy pénzt, kenyeret kunyeráljon sok tetű purdé,
ezt nem tűri, nem ám, itt polgári körünk.

Síri szózat

Én, McCarthy szenátor, hajdani hős, idevárom
George Bush elnök urat, nélküle zord ez a hely.
Félte haragját, jó követőmet, komcsi, muzulmán.
Bárcsak porlana itt, övele egy vagyok én.

Mitológia

Európé félti magát,
muzulmán zeuszok

rontanak rá,
miközben
barátnőivel játszik a tengerparton.
A finnyás királyné
törvényhozókat hivat,
tiltsák ki őket
birodalmából,
a fekete bikákat.
Őneki
hófehér kell,
annak hátára ül majd,
és gyereket
tőle fogan,
hadd őrzöngjön Héra asszony,
az égi királyné.

Tanulmány Vörösmarty Vesztegetés című versére

Nagy tömeget sok időre veszélyes
ámítani, van-e nagy tömeg, vagy nincs,
ez itt, amire az utód rákérdez,
míg tarkóján félsztől bodros a haj tincs.

A néhányval nagyon könnyű az alku,
megveszlek szóval vagy félelem által,
és az igazság ijedősre halkul,
mi több, nem egyszer féltében halált hal.

Az urnák felé tart a nép fia,
ez a félelem demokrácia,
mikor tavaszra télidő havaz.

Netán tetszhalott csak a nagy tömeg,
kinek jöttét várják alvó kövek,
melyekkel majd önmagára szavaz!

Készült 300 példányban

**Ez
130
példány**

ISBN 963 430 122 3

ISSN 0866 – 4420

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Tabák András

**2002 Vasas-Köz kft nyomda
Felelős vezető Badó Géza**

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság
